

Sport

Handhaven voetbalwet wordt 'verdomd moeilijk' Sjarapova

Van onze verslaggever
Bart Jungmann

AMSTERDAM Terwijl Nederland eensgezind en in grote tevredenheid oranje is gekleurd, buigt de Eerste Kamer zich vandaag over de zogenoemde voetbalwet die het geweld rond de wedstrijden moet indammen. Onderzoeker Ramon Spaaij spreekt van 'parallelle werelden': eentje waarin voetbal in carnavalsfeer verenigt en eentje waarin voetbal op agressieve wijze verdeelt.

De noodzaak van een voetbalwet lijkt op dit moment ver weg, maar een kleine twee maanden geleden was de roep om stringenter wetgeving nog groot nadat de bekerfinale tussen Feyenoord en Ajax moest worden ontmanteld wegens dreigementen van hooligans. Als het voetbal weer eens uit de hand loopt, wordt altijd verwezen naar het profijt dat Groot-Brittannië zou hebben gehad van de zogenoemde Hooligan Act.

Ramon Spaaij plaatst daarbij een kanttekening: Engelse stadions zijn niet alleen door strengere wetgeving veiliger geworden. 'Het voetbal heeft er ook een culturele transformatie

ondergaan. Van een arbeiderssport is het een middenklassesport geworden. Dat zie je ook terug op de tribunes, die nu veel meer worden bevolkt door ouders met kinderen.'

Als Spaaij het goed ziet, tekent die ontwikkeling zich ook in de eredivisie af. 'De Zuid-Europese voetbalcultuur kent de Ultra's. Bij echte clashes leidt dat ook nog wel tot gewelddadigheid, maar over het algemeen hebben de Ultra's een wat feestelijker karakter met grote vlaggen en zo.'

Het zou Spaaij daarom niet verbazen dat de twee werelden, die van de voetbalnatie en die van de voetbalclub, langzaam naar elkaar toe groeien. 'Misschien vragen we ons over vijftig jaar wel af waarom we ons in het begin van deze eeuw zo druk hebben gemaakt over die voetbalwet.'

Overigens werd die discussie over speciale voetbalwetgeving al halverwege de jaren negentig aangezwengeld. Om het georganiseerd geweld rond wedstrijden tegen te gaan, moest het mogelijk worden relschoppers te weren uit, maar ook rondom het stadion. Ook diende het juridisch kader te worden verruimd om lik-op-stuk-beleid te kunnen voeren.

Omdat de privacy daarmee in het geding komt (Spaaij: 'Dat weegt in Ne-

derland zwaarder dan in Engeland'), had invoering veel voeten in de aarde. Pas vorig jaar ging de Tweede Kamer akkoord met het wetsvoorstel en nu moet de Eerste Kamer dat nog doen.

De KNVB en het ministerie van Binnenlandse Zaken sturen erop aan de wet komend seizoen al van kracht te laten zijn.

Spaaij, die een internationaal vergelijkend onderzoek deed naar het hooliganisme, waarschuwt dat de voetbalwet zeker geen wondermiddel zal zijn. Bepaalde elementen kunnen van pas komen, maar soms zal het middel erger dan de kwaal blijken. 'Handhaving zal hoe dan ook verdomd moeilijk zijn.'

Met eigen ogen heeft hij rivaliserende supporters, van wie een flink aantal met een stadionverbod, wel eens in de stad met elkaar op de vuist zien gaan. Voordat de politie ter plekke was, zaten de vechtersbazen alweer thuis om de wedstrijd op tv te volgen.

Zijn onderzoek heeft Spaaij geleerd dat maatwerk meer baat heeft dan algemene wetgeving en dat veel zal afhangen van investeringen in onderzoek. Vaak genoeg gaan hooligans in strafzaken vrijuit wegens gebrek aan bewijs. 'Met een voetbalwet begint het eigenlijk pas.'

Van onze verslaggever
Mark van Driel

LONDEN Van rivaliteit tussen haar en Serena Williams wil Maria Sjarapova niets weten. 'Dan moet ik toch echt vaker van haar winnen', zei ze onlangs. Dat gebeurt al jaren niet meer.

Ook gisteren, in de vierde ronde van Wimbledon, moest Sjarapova buigen voor Williams. Ze verloor met 7-6 (9), 6-4 van de titelhoudster. Heel misschien had ze vijfde nederlaag op rij kunnen voorkomen als ze een van de drie setpunten in de tiebreak had benut.

Erg waarschijnlijk is dat niet. De vechtlust van Williams werd, zoals gewoonlijk, juist aangewakkerd door de dreigende achterstand. Zij wil nooit verliezen en zeker niet van Sjarapova. Want wat de Russin ook beweerde, rivaliteit tussen de twee speelsters is er wel degelijk.

Sjarapova versloeg Williams in 2004 in de finale van Wimbledon in twee sets (6-1, 6-4). Ze was 17 jaar en op slag wereldberoemd. Haar levensverhaal kon wedijveren met dat van Williams, die met zus Venus door haar vader tot getto-Assepoester was uitgeroepen.

Sjarapova is als jong meisje met haar vader de Siberische kou en armoe ontvlucht om in Amerika haar dromen van een tennisloopbaan na te jagen.

Op de baan staat op Williams geen maat, maar in commercieel opzicht kan Sjarapova wel met haar wedijveren.

De Russin is nauwelijks hersteld van een schouderblessure die haar de afgelopen twee jaar ernstig heeft gehinderd. Ze werd geopereerd en zakte op de wereldranglijst ver weg, tot plaats 126. Toch heeft haar hoofdsponsor Nike veel vertrouwen in haar. Eerder dit jaar sloot ze een contract voor de komende acht jaar, volgens persbureau Bloomberg ter waarde van 70 miljoen dollar.

Volgens dat persbureau betrof het een recordbedrag voor een vrouwelijke sporter. Sjarapova zou nog acht sponsordeals hebben met andere bedrijven.

Het financiële tijdschrift *Forbes* noemde de nummer 17 van de wereld in 2008 al de beste betaalde atlete ter wereld, met 26 miljoen dollar per jaar. Dat is bijna zo veel als Serena (14 miljoen) en Venus (13 miljoen) Williams samen verdienden.

Williams beseft dat aan die economische realiteit weinig te veranderen valt. Blonde sportvrouwen genereren kennelijk meer opbrengst voor Amerikaanse bedrijven dan gekleurde, zelfs als ze van Russische afkomst zijn. Maar op de baan hoeft zich daar niet bij neer te leggen.

Gisteren kon ze voor het eerst op Wimbledon revanche nemen op die nederlaag uit 2004, de partij die het fundamenteel is van de commerciële loopbaan van Sjarapova. Zes maanden de

De mooie herinneringen